

Scott Ritter: Proč Rusku trvalo tak dlouho, než si uvědomilo, že Donbass stojí za to bojovat?

 rt.com/russia/598862-russia-donbass-military-operation

Vzhledem k tomu, že její vojenská operace vstupuje do kritické fáze, zůstává citlivým tématem otázka, proč Moskvě trvalo osm let, než zasáhla

 [@RealScottRitter](#) [@ScottRitter](#)

Dne 26. května si Doněcká lidová republika připomněla desáté výročí první bitvy o mezinárodní letiště v regionu. Jednalo se o klíčový střet v boji mezi Ukrajinou a místními občany, kteří se postavili proti vládě ovládané nacionalisty, která se chopila moci v Kyjevě v důsledku puče podporovaného Spojenými státy v únoru 2014. Výročí bylo pouze jedním v řadě podobných vzpomínek. událostí, které společně upozorňují na skutečnost, že válka na Donbasu trvá již deset let.

Začátkem tohoto roku jsem cestoval do Čečenské republiky, na Krym a na novoruská území Cherson a Záporoží, všechna místa, která zahrnovala to, co jsem nazval ruskou „*Cestou vykoupení*“, geografickým vyjádřením akcí, které podnikla Moskva. Čtvrtý – a konečný – cíl mé cesty, dvě lidové republiky Doněck a Lugansk, které jsou společně nazývány Donbass, tuto cestu uzavřely. Tím, že jsem navštívil doslovný základ současného rusko-ukrajinského konfliktu, mohl jsem na konec dlouhé a komplikované pasáže vložit interpunkční znaménko, které se ponořilo do samotné podstaty současného Ruska – co to znamená být Rusem, a cenu, kterou byl ruský národ ochoten zaplatit za zachování této definice.

Když jsem překročil hranici mezi Záporožím a Doněckem, nebylo pochyb, že vstupuji do válečné zóny. Bodyguardy z praporu Sparta, kteří doprovázeli mé vozidlo, když jsme projížděli Chersonem a Záporožím, vystřídal těžce ozbrojený oddíl maskovaných ruských vojáků, kteří neustále připomínali všudypřítomnou hrozbu, kterou

představují ukrajinští partyzáni a sabotéři. Jel jsem v obrněném Chevy Tahoe, bývalém majetku manažera Bank of Russia, který byl znovu použit pro tuto cestu. Za volantem seděl můj hostitel Aleksandr Zyryanov, ředitel Agentury pro rozvoj investic v Novosibirsku. Mými spolucestujícími byli Aleksandrův blízký přítel a kamarád Denis a Kirill, obyvatel Petrohradu, který byl naším styčným bodem s několika ruskými vojenskými jednotkami na Donbasu, se kterými jsme doufali, že se setkáme.

Naší první zastávkou v Donbasu bylo město Mariupol, místo krvavého obležení v březnu až květnu 2022, kdy spojené síly Doněcké lidové republiky a ruské armády, včetně čečenských bojovníků, porazily tisíce ukrajinských mariňáků a příslušníků Azov Regiment, formace ukrajinských ultranacionalistů, kteří se otevřeně hlásí k ideologii Stepana Bandery, zakladatele Organizace ukrajinských nacionalistů, neboli OUN, která za druhé světové války bojovala po boku nacistického Německa. Poslední přežívající zbytky ukrajinské posádky, která se ukryla v komplexu tunelů pod rozlehlou továrnou na výrobu železa a oceli Azovstal, která dominovala centru města, se 20. května 2022 vzdaly ruským silám, čímž bitva skončila.

[Přečtěte si více](#)

[Průlom na Donbasu, kazetová munice a tanky odolné proti dronům: Minulý týden v konfliktu na Ukrajině \(VIDEA\)](#)
Mariupol strašlivě trpěl kvůli obležení a bojům dům od domu nutným k vyčištění města od jeho fanatických okupantů.

Válečné jizvy byly tak hluboké a převládající, že nechaly náhodného pozorovatele chápat, jak, nebo dokonce jestli, se město a jeho obyvatelstvo vůbec může vzpamatovat. Bylo tomu tak zejména při pohledu na ruiny závodu Azovstal z vyhlídky obnoveného pomníku jeho pracovníků, kteří zemřeli během druhé světové války. A přesto, stejně jako zelené skvrny, které označují ohořelý les po prvních

deštích, nesl Mariupol důkaz o tom, že město znovu ožívá. Jižní části města byly zcela srovnány se zemí a mezi zářivými novými budovami byly postaveny nové bytové komplexy, které obývají rodiny, jejichž děti dovádějí na hřištích a v parcích. Přes dálnici od nově postavené čtvrti byl velký nový nemocniční komplex. A když se vjíždělo do centra města, řada po řadě poškozených činžovních domů procházela rekonstrukcí a opravami. Obchody a restaurace byly otevřené a lidé pobíhali po chodnících a podnikali. Mariupol je velmi živý, i když obrovské pásy potemnělých čtvrtí, jejich budovy stále neobyvatelné, vydávají němé svědectví o práci, kterou je ještě třeba vykonat.

Město Doněck, hlavní město své stejnojmenné lidové republiky, je živým projevem ostrých kontrastů, které definují moderní metropolitní centrum během války – nablýskané výškové budovy, jejichž skleněná okna odrážejí ranní sluneční světlo, lákají, zatímco v ulicích dole kráčí matky ruku v ruce se svými dětmi, neochvějně se kolem nich ozývá zvuk dělostřelecké palby – přicházející i odcházející. Při projíždění městem mě zasáhl rušný ruch na rohu jedné ulice, kdy rodiny nakupovaly jídlo a základní životní potřeby v obchodech plně zásobených požadovaným zbožím, jen abych zajel za další roh a našel ruiny podobného domu. scéna na trhu, zničená náhodnou dělostřeleckou a raketovou palbou ukrajinských sil, které stále zacházejí s občany Doněcka jako s „*teroristy*“.

Byl jsem odvezen k památníku osvoboditele Donbasu, který se nachází v Doněckém parku kultury a oddechu vedle městské arény, kde jsme položili květiny k památce padlých. Když mi poté byly ukázány pomníky padlým hrdinům probíhající války s Ukrajinou, otrásl areálem zvuk raketové střelby. "*To je naše,*" řekla moje průvodkyně, atraktivní mladá dáma, jejíž klidné vystupování bylo v rozporu s realitou její současné situace. "*Uragan,*" řekla, odkaz na ruský raketový systém ráže 220 mm. "*Neboj se.*"

To, že průvodkyně sloužila jako pěší zdroj pro identifikaci zbraní bývalému námořnímu zpravodajskému důstojníkovi, který se dříve specializoval na identifikaci sovětských zbraní a vybavení, jen podtrhovalo nepoměr mezi vnímáním a realitou, který charakterizoval město Doněck – svět, kde vládla normálnost. náhodně protkané hrůzami války. Bylo by snadné dovolit, abyste se zahalili do druhu šubavé paranoie, která se vás zmocňuje, když jste přesvědčeni, že každý krok, který uděláte, může být váš poslední. Abyste zabránili tomu, abyste jednoduše utekli do sklepa, dokud nezazní signál, že je vše jasné, můžete to překompenzovat tím, že zaujmete postoj „*co se stane, stane se*“.

Ale pro většinu je opatrnost v Doněcku názvem hry – i když smrt může být náhodně doručena ve formě ukrajinského dělostřelectva a raket, nemusíte se stát ochotnou obětí, zvláště pokud víte, že ukrajinský nepřítel aktivně pátrá. pro vás, aby zasadil smrtelnou ránu.

Byl jsem označen Centrem pro boj proti dezinformacím , ukrajinskou vládní agenturou financovanou Spojenými státy, jako „*informační terorista*“ , který si zaslouží, aby se s ním zacházelo jako se skutečným „*teroristou*“, pokud jde o trest – nepřiliš zastřená hrozba pro mě. život. Stejně tak je mé jméno na nechvalně známém Mirotvorci („*dozorci míru*“) „seznamu zabití“, který zveřejnila ukrajinská zpravodajská služba. Daria Dugina, dcera slavného ruského politického filozofa Aleksandra Dugina, a Maksim Fomin, ruský vojenský blogger, který psal pod jménem Vladlen Tatarsky, byli oba na tomto seznamu a byli zavražděni agenty ukrajinských zpravodajských služeb. I když bych musel být egocentrický narcista, abych uvěřil, že se celé ukrajinské válečné úsilí zastaví, aby mě mohl pronásledovat během mé krátké návštěvy Donbasu, skutečnost, že Ukrajina pravidelně útočí na hotely navštěvované novináři hlášení o konfliktu také znamená, že byste museli bezcitně ignorovat nevinný život tím, že byste zůstali v hotelu v Doněcku, dokud je vaše jméno na takových seznamech.

Přečtěte si více

Scott Ritter: Vítězství Ruska nad Ukrajinou se blíží

Diskrétnost byla lepší součástí odvahy a moji hostitelé se vyhnuli nabízenému pokoji ve špičkovém doněckém hotelu a

dali se do spartánštějšího prostředí v bezpečném domě, který používali při svých častých cestách do regionu. Vyměnil jsem skvělou kuchyni Doněcka, kterou se můj přítel a kolega Randy Credico chlubil během své návštěvy regionu, za tradiční vojínské jídlo, smažené brambory a klobásu, které na plynovém sporáku připravil Aleksandrův přítel Denis.

Paranoia je název hry, nicméně pokud jde o každodenní život těch mužů a žen, kteří vládnu Doněcku a brání jej před ukrajinskou armádou, pokud pro nic jiného než Ukrajinci ve skutečnosti nejsou, aktivně se je snaží ulovit a zabít. Měl jsem tu čest a výsadu setkat se s Denisem Pušilinem, guvernérem Doněcké lidové republiky, a Aleksandrem Chodakovským, velitelem legendárního praporu Vostok, jedné z prvních vojenských formací vytvořených v oblasti Donbass v roce 2014, aby bojovaly za nezávislost na Ukrajinu. Při obou příležitostech byla zavedena rozsáhlá bezpečnostní opatření, aby se předešlo jakémukoli úsilí ukrajinské rozvědky odhalit naši schůzku, identifikovat její polohu a zaútočit na ni dělostřelectvem.

Pušilin i Chodakovskij zavzpomínali na svou osobní historii z doby založení Doněcké lidové republiky. Pušilin osobně vedl shromáždění v Doněcku 5. dubna 2014, kde požadoval referendum za připojení DLR k Rusku. Působil jako první šéf DLR, než v červenci 2014 odstoupil. V září 2018 byl po atentátu na tehdejšího vůdce DLR Aleksandera Zacharčenko při bombovém útoku na doněckou restauraci přiveden zpět do čela DLR. Od té doby v této funkci působí.

Aleksandr Chodakovskij byl až do začátku roku 2014 velitelem elitní jednotky ukrajinského policejního komanda známé jako Alpha Group. Po převratu na Majdanu v únoru 2014, který svrhl ukrajinského prezidenta Viktora Janukovyče, Chodakovskij a většina jeho komand skupiny Alfa přeběhli k odporu na Donbasu, kde byli přeměněni na prapor Vostok. Byl to Chodakovského prapor Vostok, který vedl útok na doněcké letiště 28. května 2014 a který vedl cestu do Mariupolu v roce 2022. Dnes byl prapor Vostok rozšířen na síly o velikosti brigády působící v rámci ruské armády, kde hraje aktivní roli v probíhajících bojích o kontrolu nad regionem Donbass.

Kontrast mezi Pušilinem a Chodakovským je docela ostrý. Oba muži jsou přesvědčeni o správnosti své věci a cestě dějin, na kterou se vydali. Ale zatímco Pušilin s sebou přinesl bujarý optimismus politika, který se těší na lepší budoucnost, Chodakovskij vyzařoval tichou rezignací vojáka, který ví, že vítězství, o které bojuje, může přijít jen za cenu, která v průběhu desetiletí války, se staly téměř nesnesitelnými. Oba muži projevovali hlubokou lásku k Doněcké lidové republice a opravdové ocenění oběti ruské armády a národa za to, že jim přišla na pomoc a že je přivedla do rukou Ruské federace.

Jedna věc, kterou oba muži měli společnou, byl pohled na duševní vyčerpání, kdykoli se objevilo téma ruské vojenské intervence. Nemohl jsem tak docela přijít na to, co způsobilo tento pohled, až později, když naše schůzky skončily a já se ocitl ve městě Lugansk, hlavním městě Luganské lidové republiky. Cesta z Doněcku do Luganska nás vedla městy a vesnicemi, které byly předtím na frontě války s Ukrajinou. Některá z těchto populačních center vykazovala známky života. Mnozí to však neudělali. Válka, stejně jako tornádo, vypadala, že má náhodný charakter, zaměřující se na některá místa ke zničení, zatímco jiná přeskakuje.

Město Lugansk dnes není v první linii a jeho občané si užívají život v relativním klidu ve srovnání se svými sousedy v Doněcku. V minulosti je však navštívila válka se vším násilím a hrůzou, která se

v současnosti odehrává v oblastech Donbasu na jihu a západě města. 27. června 2017 odhalili občané Lugansku památník věnovaný dětem zabitým v důsledku bojů, které zuřily od roku 2014. Toho dne bylo do vzduchu vypuštěno 33 bílých holubic, které symbolizovaly ztracené mladé životy.

17. ledna 2024 jsem navštívil tento památník, známý jako *'Alej andělů'*. V Doněcku se nachází ještě jedna, známější *Alej andělů*. Vzhledem k blízkosti války k tomuto městu bylo mediální pokrytí doněckého pomníku, který připomíná více než 230 dětí zabitých v Doněcké lidové republice Ukrajinou od roku 2014, rozsáhlé, do té míry, že se většina světa zdála být zapomněli, že válka s Ukrajinou zpusťovala i Lugansk. Od odhalení památníku v Lugansku bylo zabito dalších 35 dětí, celkový počet se zvýšil na 68, přičemž více než 190 dalších dětí bylo zraněno, vše kvůli nevybíravému ukrajinskému ostřelování.

Aleksandr a já jsme se zúčastnili malého obřadu ve znamení našeho pokládání květin u paty pomníku. Než jsme skončili, shromáždil se kolem nás malý dav, aby byli svědky pohledu na Američana truchlícího nad ztrátou svých dětí. Byla mi předána kniha o památníku a byla mi poskytnuta improvizovaná prohlídka soch a desek, které se tam nacházely. Televizní štáb mě požádal o krátký rozhovor.

"Jaké jsou vaše dojmy z tohoto památníku?" zeptal se tazatel.

"Je to dojemná pocta mladým životům, které byly tak zbytečně ztraceny," odpověděl jsem. *"A neustálá připomínka toho, proč je potřeba tuto tragickou válku vybojovat a vyhrát."*

Poté se z malého davu, který sledoval jednání, vynořila dáma.

"Děkujeme, že jste přišli navštívit naše město a uctít památku našich dětí," řekla se slzami v očích.

Natáhla ruku a já ji vzal do své, gesto přátelství a soucitu.

"Teď se vám musí ulevit, když jste součástí Ruska a ruská armáda pomáhá zahnat Ukrajince zpět," řekl jsem.

Přečtěte si více

Scott Ritter: Jsme svědky
hořkosladkého zrodu nového
Ruska

*"Ano," řekla a hlas se jí
chvěl. "Ano, samozřejmě. Ale
proč jim to trvalo tak dlouho?*

*Tyto děti," řekla a ukázala na památník, „nemusely zemřít. Proč jim
to trvalo tak dlouho?"*

Podíval jsem se jí do očí a okamžitě mě zasáhl pocit déjà vu. Ten pohled jsem už viděl v očích Denise Pušilina a Alexandra Chodakovského, směs úlevy a podráždění, naděje a sklíčenosti, štěstí a smutku. Ano, vedení a lid Donbasu jsou nadšeni přítomností ruských jednotek na jejich území a skutečností, že region je nyní legálně součástí Ruska. Ano, Rusko je teď miluje. Ale kde bylo Rusko, když děti v roce 2014 začaly umírat? Proč trvalo tak dlouho, než se Moskva probudila k nutnosti přivést Donbass do rukou ruského národa?

To je věčná otázka, na kterou se Rusko dnes snaží najít adekvátní odpověď.

Ruská cesta vykoupení končí na Donbasu. Zde se projevují hříchy, omyly a zlo, které dohromady vytvořily současný rusko-ukrajinský konflikt. Byly položeny otázky, na které možná neexistuje adekvátní odpověď. Dnes situace na místě stále více ukazuje na ruské vítězství jak nad Ukrajinou, tak nad jejími příznivci na kolektivním Západě. Ale toto vítězství si vyžádalo obrovské fyzické i psychické náklady. Zatímco mrtví mohou být pohřbeni a uctíváni, živí budou muset vždy bojovat, aby se vyrovnali s oběťmi, které byly učiněny na podporu věci, za kterou bojovali.

A nakonec, pokud věří, že příčina byla spravedlivá – a já pevně zastávám názor, že ve skutečnosti věří, že tomu tak je –, pak odpověď na otázku, proč to vzalo Rusko tak dlouho zasahovat ve prospěch Donbasu tam bude viset, nezodpovědný, pokud pro nic jiného než proto, že bolest, kterou každá upřímná odpověď způsobí, může být pro ty, kteří v posledních deseti letech bojovali za osvobození Donbasu, příliš velká.

Prohlášení, názory a názory vyjádřené v tomto sloupci jsou výhradně výroky autora a nemusí nutně představovat výroky RT.

Názor

Tento příběh můžete sdílet na sociálních sítích:

Sledujte dál RT

[DonbassMoskvaRusko](#)

